

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Blandt Klipperne

Citation: Hertz, Henrik: "Blandt Klipperne", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel, 1851-62., s. 15. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid56048.pdf (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Blandt Klipperne.

⌘ Hist, hvor Øiet Veien slipper,
I en raa og vild Natur,
Stod han blandt de nøgne Klipper
Som en skjør, forvittret Muur.
Om hans Hoved Stormen suste,
Værre Storm var i hans Bryst.
Ved hans Fødder Elven bruste;
Intet mod hans Smertes Røst!

⌘ Paa hans Læber Døden sad,
Øiet brændte sygt i Flamme,
Haaret hang, et skrumpent Blad
Paa en gold, udhulet Stamme.
Dreven af den værste Nød,
Gemsen lig, hvis Kræfter slippe,
Søgte han en selvvalgt Død
Ved et Spring fra Chewiots Klippe.

16

⌘ »Vær et Vidne ved min Død!
»Laan mig Farver, før du glider,
»Aftensol! i Nattens Skjød,
»For at skildre hvad jeg lider.
»Ak! som jeg har Ingen liidt!
»Graad som min har Ingen fældet.
»Meer end jeg har Ingen stridt,
»Ingen det som jeg undgjældet!

⌘ »Som en hungrig Hund jeg laae
»Ved dit Bord, du Rigdoms Kilde!
»Trygled' blot om Krummer smaa
»Fra dit rigtbesatte Glide.
»Men, o frelsende Forbarmer!
»Skjøndt jeg trygled' træt af Graad,
»Skjøndt dit Smiil en Himmel varmer,
»Evig Tryglen blev min Lod!

⌘ »Ak! at hun forlod sin Ven!
»Hun, mit Livs, min Sjæls Veninde!
»Og med Grumhed gav mig hen
»For min allerværste Fjende.
»Vee mig! at hun vilde drage
»Dette Hjerte til sin Favn,
»For at styrte mig tilbage
»Til et Helved uden Navn.

17

⌘ »Men - miskundelige Styrer!
»Du, som svøbt i Vindens Kaabe,
»Du, som skjult i Giftens Draabe
»Ruster dig imod Uhyrer -
»Lad ham, naar han griber efter
»Hende med begjærligt Blod,
»Røvet sine Manddoms Kræfter,
»Synke død for hendes Fod!

⌘ »Tomme Haab! det er forbi!
»Denne Luft, jeg aander, raner
»Mine Drømme, mine Planer,
»Spotter med mit Raserie.

»Hendes Bryllup feires hist;
»Natten, naar den kulsort ruger
»Over hendes Skjændsel, sluger
»Haabets allermindste Gnist.

» . . . Dybe Mulm! der alt bedækker
»Fjerne Dal med Skov og Krat,
»I dit Skjød jeg ned mig lægger;
»Dæk mig med en evig Nat!
»Lad kun hende hoit paa Borgen
»Glædes ved Bedrag og Svig;
»Naar hun reiser sig imorgen,
»Finde hun mit knuste Lig!

18

»Haarde Stene hist! bereder
»I en Afgrund dybt min Seng!
»Jeg har levet mellem eder
»Fra den Tid jeg var en Dreng.
»Ned i Strømmen vil jeg ikke;
»Jeg vil gjøre Pinen kort.
»Mellem Stene vil jeg ligge;
»Jeg er vant at ligge haardt.«

- Mens han taler og bestiger
Klippens allersidste Top,
Rasler det; en Fremmed sniger
Sig i Stilhed med ham op.
Med en Riffel over Nakken,
Fulgt af tvende Hunde, skrider
Ned ad Kløften, op ad Bakken
Jægeren paa Klippens Sider.

Hvo er denne tause Jæger?
Søger han den lette Hind?
Hvilken Lidenskab bevæger
Heden paa hans sjunkne Kind?
Er han seent paa Dagen hildet
Af en heftig Lyst at jage,
Og blandt Klipperne forvildet?
- See, han skotter sky tilbage!

19

Frygter han for Nogen her?
Som et Dyr han staaer og lurer,
Snøfter efter Vind og Veir,
Lægger Panden dybt i Furer.
Tys! han kalder paa sin Hund -
Han vil skyde, men han standser
Og fortrækker stygt sin Mund.
Er han fuldt ved sine Sandser?

- Hverken Hind ei heller Raa
Søger denne Jægers Øie;
Klipperne, han træder paa,
Kjender han, det veed jeg, nøie.
Det er Hadet, der bevæger
Skytten med usalig Magt;
Og han sniger sig som Jæger
Til den grueligste Jagt.

Ei det var ham nok at røve
Svigefuld en Andens Brud;
End en Udaad vil han øve
Skjult og ved et Niddings-Skud.

Det er ham, der end forbittret
Hiim Ulykkelige Dage;
Det er derfor at han zitterer,
At hans Hævner er tilbage.

20

☒ Midt i Glædens Tummel frygter
Han bestandigt for sit Liv;
Hemmeligt den Feige flygter
Fra sit Bryllup, fra sin Viv.
Man har sagt ham, at hans Fjende
Vandrer eensomt uden Værge;
Hurtigt har han vidst at sinde
Ham blandt hine høie Bjerge.

☒ - Mens han lægger an den ladte
Riffel til et sikkert Skud,
Biyder han med Jubel ud:
»Traf jeg engang den Forhadte!
»Saae han mig, det maatte gjælde
»Liv om Liv, og mit tilsidst.
»Vel, saa lad os bruge List,
»Som et Vildt den Stolte fælde.

☒ »Du har truet mig saa tidt;
»See nu til, du kan dig hytte!
»Ved mit Liv! der feiler lidt,
»Du er Dødens visse Bytte.«
- End han mumler mellem Tænder:
»Bagfra som et Dyr han skal
»Skydes!« sigter saa og sender
Kuglen med et tifold Knald.

21

☒ »Ha! det traf! Afsted, tilbage!
»Holla, Cyrus! hid, Packan!
»Gjennem Kløften vil jeg tage
»Veien til den nære Strand.
»Over Søen nærved Bugten
»Kan jeg atter naae mit Slot;
»Ingen Hund skal ane Lugten
»Af det Vildt, jeg traf saa godt.«

☒ - Men til Døden selvindviet
Styrtes' hiin fra Klippen ud,
For den sidste Synd befriet
Ved hans egen Uvens Skud.
Ingen Haand hans Legem jorder;
Kun et Rovdyr Blodet slikker.
- Hævnen kommer, seen men sikker,
Rammende den feige Morder!